

ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΝ ΚΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Ὅδος Ἀλ. Σούτσου ἀριθ. 17, Πάροδος Λυκαβητοῦ.

Συνδρ. Ἐσωτερικοῦ φρ. 8—Συνδρ. Ἐξωτερικοῦ φρ. 10

ἜΤΟΣ Α'

ἘΝ ἈΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 20 ΙΟΥΛΙΟΥ

ἈΡΘ. 7

ΗΧΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἄπαντα ἡ βασιλικὴ ἡμῶν οἰκογένεια ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐσπερίαν πρὸς ἀναψυχὴν, ἐπίσκεψιν συγγενῶν καὶ συνάντησιν ἐστεμμένων καὶ μεγάλων προσώπων καὶ ἐπίτευξιν εὐνοϊκῆς λύσεως ἐθνικῶν ζητημάτων. Μετὰ διητὴ παρ' ἡμῶν ἀναγκαστικὴν διαμονὴν ἕνεκα τῶν περιστάσεων ἀπέρχεται καὶ πάλιν ὁ βασιλεὺς εἰς ταξίδιον, καὶ τὰ ταξίδια ταῦτα ἐκρίθησαν ἐσχάτως ὑπὸ τῆς φορᾶς τῶν πραγμάτων, ὡς ἀπαραίτητα ἐφόδια ἐν ἐθνικαῖς συμφοραῖς. Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην τὰ καθήκοντα, αἱ εὐθῆναι καὶ αἱ προσπάθειαι τῶν μελῶν ἀπάντων τῆς Β. οἰκογενείας εἰσὶ μέγιστα καὶ πολλά, τὰ βάρη τοῦ ἔθνους συνεσσωρεύθησαν μοιραίως ἐπ' αὐτῶν καὶ ἐνῶ ἡ πρωτεύουσα τυρβάζει περὶ τὰ κενὰ καὶ φροῦδα, ἀναμένομεν παρὰ τούτων καὶ μόνων τὴν ἐπίτευξιν ἀγαθῶν πόθων καὶ πολλῶν ἀγαθῶν, ἀλλ' εἴθε!

Ἡ Ἰσπανία ἐγκαίρως φαίνεται καλῶς οἶδε τὴν ἀδυναμίαν αὐτῆς ἀπέναντι ἀνωτέρου ἐχθροῦ καὶ προσεπάθειε νὰ δώσῃ ταχὺ τέγμα μετὰ μικρῶν ὁδῶν ἐνεσθὶ ζημιῶν καὶ ἐλαφρᾶς ἀναποδράστου ἱκανοποιήσεως εἰς τὴν καταλαβούσαν αὐτὴν ὀλεθρίαν περίστασιν καὶ ἀπει-

λοῦσαν μεγαλειτέραν καταστροφὴν, ἀλλὰ παρὰ τὰς στερχθεῖσας καταστροφὰς καὶ ἥττας στόλων καὶ στρατειῶν, πολὺ δυστυχῶς ἀπέχει ἐτι τῆς ποθυμένης λύσεως. Αἱ περιστάσεις καὶ συνθήκαι δὲν συντελοῦσι πρὸς τοῦτο, αἱ δὲ πλατωνικαὶ προσπάθειαι τῶν εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων δὲν εὐρίσκουσιν Ἠχώ παρὰ τῆ ὀσμῆραι προΐουση προόδῳ καὶ ἀναπτύξει τοῦ ἀμερικανικοῦ κολοσσοῦ, ὅστις ἔμαθε καλῶς νὰ σταθμίξῃ τὴν συμφωνίαν καὶ ἀσυμφωνίαν τῶν εὐρωπαϊκῶν φοβήτρων.

Διασκεδάζομεν, καὶ ἴσως εἰμεθα ἤδη ὁ μόνος λαὸς ἀμέριμνος καὶ ἀφροντις, ὅστις κατῴρθωσεν ἐν σειραῖς ἀτυχημάτων καὶ ἀνοσιῶν διὰ μέσου πολλῶν δεκαετηρίδων νὰ προοδεύσῃ. Καὶ προοδεύομεν! ἐνῶ ἀποτυγχάνομεν εἰς τὰς ἐνεργείας καὶ πράξεις μας καὶ δὲν σωφρονίζομεθα ἐνῶ εὐημεροῦμεν. Περιέργον! Ἡ Ἑλλάς ἔχει πολλοὺς θεοὺς, οἵτινες σώζουσιν αὐτήν, ἀλλὰ πρὸ πάντων καὶ κυρίως ἔχει τὸ ἔνδοξον παρελθόν της, ὅπερ ἅπαντα ἡ ὑψηλὸς ἔννοσι νὰ τῆ ἐπιβάλλῃ! Καὶ ὡς ἐκ τούτου βλέπομεν οἰκονομικῶς, στρατιωτικῶς, διανοητικῶς καὶ ἐμπορικῶς νὰ θέλουν καὶ καλά νὰ μᾶς διοργανώσουν, ἐνῶ ἡμεῖς σταυρούμενοι τὰς χεῖρας, θαυμάζομεν μόνον τὸν κυανοῦν οὐρανὸν μας καὶ ἀπολαμβάνομεν τῆς μαγευτικῆς ἀτμοσφαιρᾶς μας, ἀποσαρκούμενοι πρὸ τῶν ἀθανάτων ἐργῶν τῶν πατέρων μας.

Ἠχώ

καὶ κατέρχεται εἰς Ἀθήνας, ὅπου βλέπει τὴν σύζυγον αὐτοῦ ὑγιειντέραν καὶ μᾶλλον καλῶς ἔχουσαν ἢ ἄλλοτε.

— Ἀλλά, ἀγαπητή μου, τῆ λέγει ὄλως ἐκπληκτικὸς, διατὶ μοὶ ἐτηλεγράφησας οὕτως; Εἴσαι βλέπω πολὺ καλά.

— Ναί, τῷ ἅπαντᾷ ἐκείνη ὄλως δειλὴ καὶ μειδιῶσα, ἀλλὰ ξεύρεις, ἐπειδὴ εἶχα γράψει εἰς τὸ τηλεγράφημα, «*ἡ ἀ π ο υ σ ῖ α σ ο υ μ ἔ θ α ν α τ ὄ ν ε ι*» καὶ αἱ λέξεις ἦσαν περισσότεραι τῶν ἐπτὰ, ὡς μοῦ εἶχες εἰπεῖ, διὰ νὰ μὴ πληρώσω περισσότερα, ἐσυντόμηνσα τὰς λέξεις.

ΠΟΝΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ὁ πόθος μου.

*Σὲ εἶδα μὲ δροσόλουστα
κρινόλουδα στὰ χεῖρα
κ' ὄλο φιλιὰ νὰ τοὺς σκορπᾷς
νεράϊδά μου αἰθέρα.*

*Σὲ εἶδα καὶ 'πεθύμησα
νὰ ἤμουνα λουλουδι
μέσα σὲ 'κείνα ποῦ βαστᾷς
λευκὸ μου ἀγγελουδι.*

*Νὰ σιῶ φιλοῦσα καὶ ἐγὼ
τὸ λατρευτό σου στόμα
καὶ ὅστερα ἀς μὲ 'βαίαν
'στῆς γῆς τὸ μαῦρο χῶμα!!*

(Ναῦπλιον).

Τάκης Κονόρθος.

Ὁ Κόντε-κάμπλος

Ἐξαφανιζόμενος ὁσάκις χρωστέει, ἀπροσδοκίτως συνηντήθη ἐσχάτως μετὰ τοῦ ὑποδηματοποιοῦ του, ὅστις ἀνέμενεν αὐτὸν ἐν τινι πλατείᾳ μετὰ τῶν δικαστικῶν κλητῆρων καὶ ἤρχισε τρέχων ὡς φρενήρης καὶ κραυγάζων:

— Πατῶ ἐπὶ ἐλευθέρου ἐδάφους καὶ οὐδεὶς ἔχει δικαίωμα νὰ μὲ συλλάβῃ.

— Ἀπ' ἐναντίας πατεῖ ἐπὶ τῶν ὑποδημάτων μου τὰ ὁποῖα μοὶ ὀφείλει, ἀντέλεγεν ὁ δανειστής εἰς τοὺς κλητῆρας ἀμφιταλαντευομένους, καὶ τρέξατε νὰ τὸν συλλάβετε. . . .

συμπεριφορᾶς τοσοῦτον ἀδίκου, ὥστε δὲν ἐτόλμησα νὰ σοὶ εἶπω κατόπιν, Παῦλε, ὅτι ἦτο ὁ πρῶτος! . . . Θεέ μου! πόσον θὰ μὲ ἐμυκτήριζες, ἂν σοὶ τὸ ἔλεγον καὶ ἐπροτίμησα νὰ σιωπήσω. Ὅχι μοὶ ἀπήϊτας βεβαίως. «Τὰ γνωρίζωμεν αὐτὰ, ὅλαι εἴσθε μίᾳ πᾶσ τᾶ καὶ ὅλαι τὰ ἴδια λέγετε» καὶ ὅτι καὶ ἄλλη ἴτως τὸ ἴδιον σοὶ ἔκαμην.

Ἐκτοτε, Παῦλε, ἐγὼ σὲ ἐλάτρευον, ἤμην ἐντελῶς ἰδική σου καὶ οὐδὲν εἰς τὸν κόσμον μ' ἐνδιέφερε πλέον, ἐκτός σου, πλην σὺ ἄφινες τὴν περίστασιν νὰ διέρχεται κατὰ τὸ δοκοῦν σοὶ. Ἡρκούμην δὲ νὰ πρηγοροῦμαι μὲ ὀλίγας τρυφεράς λέξεις σου, μὲ ὀλίγας θωπείας καὶ πάντοτε μόνη, εἴτε ἐν τῷ δωματίῳ μου, εἴτε ἐν τῇ ἐξοχῇ, διηργόμην τὰς ὥρας τοῦ ἔρωτός μου. Δὲν ἐπεθύμουν ἄλλο ἐν τῷ κόσμῳ ἢ μικρὸν οἶκον μὲ δένδρα πέριξ καὶ ἢ ὁποῖα νὰ μὴ ἐχώρει ἄλλον ἢ τοὺς δύο μας. Ὅχι εἴμεθα ὡς σύζυγοι διὰ δύο ἡμέρας, διὰ δέκα ἢ περισσότερον, ὅσον ἤθελες, μοὶ ἦτο ἀδιάφορον. ἀλλ' ὅποταν ἐτόλμων, ἐνθυμεῖται, νὰ σοὶ ὑποβάλω τὴν πρότασίν μου αὐτήν, μοὶ ἀπήϊτας ἀμέτῳ μετὰ θυμοῦ καὶ ἐπιπλήξεως, ἦτις μοὶ προῦξεναι φόβον, ἀλλὰ καὶ μετὰ εἰρω-

νείας ἐν ταύτῳ. — Μήπως θέλεις νὰ καταλάβωμεν καὶ καμμίαν καλύβην καὶ νὰ μεταβληθῶ εἰς βόσκον; Καὶ τότε ἀπέσυρον τὴν πρότασίν μου ὄλως πεφοβισμένη καὶ συνεσταλμένη. . . . Σοὶ ἀνεῖκον ὅμως ὀλοψύχως ἐντός περιωρισμένων καὶ ἀγνωστῶν δωματίων, ἐπὶ τῶν ἀνακλίντρων τῶν ξενοδοχείων καὶ ἐπὶ τῶν κρυφίων ἐνδαιτημάτων τῶν ζυθοπωλείων, ὅπου αἱ κόραι τῆς ἡδονῆς καὶ αἱ θυγατέρες τῆς Ἀφροδίτης θυσιάζονται δι' ὄλιγον ἀργύριον! . . . Ἀχ! δυστυχία μου! . . . ἂν δὲν σὲ ἠγάπων, ἢ ἀποφρᾶς ἐκείνη δι' ἐμὲ νῦξ τοῦ Φκλήρου, θὰ ἦτο ἡ ἀποτροπιότερα καὶ φορικλεότερα ἀνάμνητις τῆς ζωῆς μου! . . .

Ἀλλὰ, εὐλογημένη ἔστω ἡ νῦξ ἐκείνη, ἀφοῦ μοὶ ἐπέτρεψε νὰ σοὶ δώσω ὀλίγην ἡδονὴν καὶ νὰ αισθανθῶ τὴν ζωηρότεραν δι' ἐμὲ ἀγάπην σου. Ὅποτον ζωηρῶς μὲ ἐλάτρευσας τὴν νύκτα ἐκείνην, Παῦλε; Τὰ ἐλησμόνησας; Ἡγαπήθην; ναί, τὸ ἠννόησα τότε, καὶ μολοντί, ἐπναλαμβάνουσα ἤδη τοῦτο, σοὶ ταραττονταὶ τὰ νεῦρα, δὲν θὰ δυναθῆς ὅμως καὶ νὰ γελάσης καὶ νὰ μὲ εἰρωνευθῆς. . . . Γνωρίζεις, ἀκαταπαύστως μοὶ ἐπήρχοντο εἰς τὰ χεῖλη αἱ πρῶται ἐκεῖναι τῆς ἐνώπτεώς; μας στιγμαί, πλην! ταχέως μὲ ἐσυνεί-

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ εἰς τῶν ἀκλήρων συζύγων ἔχει τὸ χαρακτηριστικόν, ὅτι οἱ ξένοι ἐπιθυμοῦσι νὰ διαμείνουν ἐκεῖ, ἐνῶ οἱ κάτοικοι τοῦ τείνου νὰ μεταναστεύουν.

Ὁ χριστὸς κατέστη δυστυχὸς τὴν σήμερον ὁ δεσμὸς τῶν γάμων, καὶ τὸ διαζύγιον τῶν ἀγάμων.

Μεγίστη διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ πεπεισμένου καὶ ἀπαιδευτοῦ ἀνδρός, πλην οὐδεμία μεταξὺ ἐγγραμμάτου καὶ ἀγραμμάτου γυναικός. Ἡ καλλονὴ καλύπτει τὴν παιδείαν.

Εὐκόλως λησμονοῦμεν τὰ λάθη μας, ὅποταν ἡμεῖς μόνον γνωρίζωμεν αὐτὰ.

Ἡ ὥραλα γυνὴ δὲν πιστεῖται εἰς τὴν καλλονὴν τῆς καὶ διὰ τοῦτο μεταπλάττεται συνεχῶς. Ὁ συρμὸς εἶνε τὸ ἰνδαλμά τῆς.

Ἡ πρόδοσις ἐν ἔχει κακόν, ὅτι μᾶς μαθαίνει νὰ ὀμιλοῦμεν καὶ ἐπαιρόμεθα, ἐνῶ ἔδει νὰ σιωπῶμεν καὶ ταπεινώμεθα.

Ἡ ἐλευθέρα Γούλη.

Ὁ κ. Π...τος συναντᾷ ἀπροσδοκίτως καθ' ὁδὸν τὴν ὑπηρετρίαν του Μαρίαν φέ-

θισας νὰ μὴ τὰς ἐπαναλαμβάνω. Ὅσάκις δὲ κατόπιν ἐν τῇ τρυφερότητι τῆς ἀγάπης μου σὲ περιέβαλλον διὰ τῶν βραγιόνων μου καὶ σὲ κατεφίλουν, καὶ σοὶ ἔλεγον: «Σ' ἀγαπῶ, Παῦλε, ὑπεδέχεσο τὰς λέξεις ταύτας καὶ ἀνωρελεῖς ὁμολογίας πότε ψυχρῶς καὶ πότε εἰρωνευτικῶς καὶ μοὶ ἀπήϊτας: «Σιωπᾶ, μαίμου» ἢ «Γελαία ἔπου εἴσαι» καὶ τὰ τοιαῦτα. Δὲν γνωρίζω ἂν καὶ εἰς ἄλλας γυναῖκας ἐξεφράζετο οὕτως καὶ τί αὐταὶ ἐσκέπτοντο, οὐχ' ἤττον εἰς ἐμὲ ἐφκίνετο ὡς ψυχρὸς σίδηρός; μαχαίρας διχπερῶν τὸ σῶμά μου. Ἐν τούτοις, Παῦλε, κακῶς δὲν εἴσαι, ἀλλὰ διατὶ μοὶ ἐπροξένεις τοσοῦτον κακόν; Διότι βεβαίως δὲν ἔβλεπες τοιοῦτον τι, ἀλλ' ἀπεναντίας ἐνόμιζες, ὅτι μὲ καθίπτας ἐτυχῆ.

Ὡ, τί φοικῶδῃ βίον διήλθον καὶ πότα δάκρυα, νὰ ἐγνωρίζεις, ἔχυστα. Ὑπέφερον, οὐχὶ δι' ἐμὲ, ἀλλὰ δι' ἐσέ, διότι ἔβλεπον, ὅτι ἐνῶ ἐλάτρευσο ἀπὸ ἐμὲ, εἰρωνεύεσο ἀπὸ τὰς ἄλλας γυναῖκας. Καὶ τοσάκις μὲ ἐκάλες κ ο υ τ ῆ ν! ἐνῶ ἠυχόμην αἱ ἄλλαι νὰ ἦναι εὐφύεστεραι ἐμοῦ, ἀλλ' ἀμφιβέλλω, ἂν τις ἐξ αὐτῶν σὲ ἀγαπήσῃ πλείοτερον ἐμοῦ.

Μοὶ διηγεῖτο ἐνίοτε μερικὰς περιπετείας σου, καὶ ἐνίοτε δὲν ἐδίδες προσοχὴν εἰς τὰς ἐκμυστηρεύσεις σου καὶ ἀνεκάλυπτον πράξεις σου, δι-

ὡς ὤρειλον νὰ κλαύσω, νὰ σὲ ἐπιπλήξω καὶ νὰ σὲ μισήσω, ἀλλ' οὐδὲν ἐτόλμησα ἐκ φόβου καὶ ἀδυναμίας. Ὅσάκις δὲ τὸ βλέμμα καὶ ἡ ἀνησυχία μου μὲ προέδιδον, ἐνθυμεῖται, προλαμβάνων, μοὶ ἔλεγε. — Πῶς; Ζηλοτυπεῖς ἤδη; μήπως σοὶ ὠρκίσθην αἰωνίαν πίστιν; μήπως δὲν εἴμεθα ἀμφοτέρω ἐλεύθεροι; ἀνεξάρτητοι ἀλλήλων;

Ἀχ! νὰ ἐγνωρίζεις πόσον μοὶ κατέστρεψας τὴν καρδίαν διὰ τῶν λέξεων σου τούτων!

Καὶ ἐν τούτοις ἐδοκίμασα νὰ σ' εὐχαριστήσω, προσεπάθησα νὰ κατανικήσω τὴν καρδίαν μου, τὸ κατώρθωσα μέχρι τοῦδε, ἀλλὰ δὲν δύναμαι περὶ τοσοῦτον. Ὑποφέρω ἤδη δεινῶς, πνίγομαι ἐν ἐπιουτῇ καὶ μὴ δυναμένη νὰ γύσω τὸ δηλητήριον ὅπερ μὲ πνίγει, παραδίδομαι εἰς τὸ πρῶμνον!

Γνωρίζω δὲν εἶναι σφάλμα σου, ὅτι ἐπαθῆ, ἀλλὰ τῆς τύχης ἦτις μᾶς ἦνωσε. Ὅχι ἐκπλαγῆς ἴτως ὅτι ἡ Ἰουλίττα ἐθνατώθη ἐκ τῆς θλίψεως, ἐγκαταλείπουσα τὸν πόρρωτος βίον, ὃν τῆ κατέστησας τοσοῦτον ἐπαγοθῆ. Ἴσως δὲ τότε ἐννοήσῃς, ὅτι ὑπάρχει ἕτερός τις ἔρωσις, ἀλλοῖος ἐκεῖνου, ὃν ἐγνωρίζεις καὶ ὅστις δὲν εἰρωνεύεται, ἀλλ' ὑποφέρει, αἱμάσσει καὶ ἀποθνήσκει. . . . καὶ ἴσως δὲν θὰ προξενήσῃς οὕτως εἰς ἄλλην τὸ κα-

